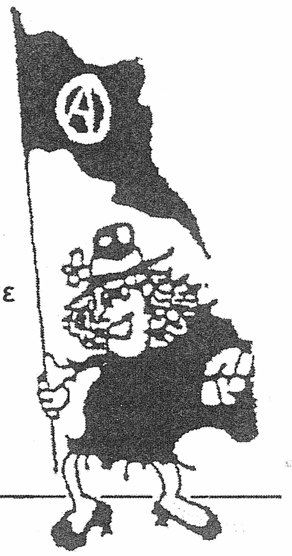

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Η ζωή των θαμμένων-ζωντανών στο Guantanamo βρίσκεται σε ΑΜΕΣΟ ΚΙΝΔΥΝΟ, καθώς διανύουν ήδη τον ΤΡΙΤΟ ΜΗΝΑ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ. Οι κτηνώδεις ΗΠΑνθρωποι τους υποβάλλουν καθημερινά σε φρικτά βασανιστήρια (ξυλοδαρμούς, υποχρεωτική σίτιση κ.λπ.)

ΣΤΑΜΑΤΕΙΣΤΕ ΤΩΡΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΗΠΑ !!!

ΑΘΗΝΑ, 1 ΜΑΗ 2013 - τεύχος 377

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2013

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ	ΑΛΗΘΕΙΑ
1. Την Πρωτομαγιά την έκανε η εργατική τάξη των ΗΠΑ.	**1. Χωρίς να μειώνεται ο ρόλος της εργαικής τάξης, οφείλουμε να πούμε πως τα γεγονότα του 1886 προκλήθηκαν αοό μια «προβοκάτσια». Η βόμβα, που πυροδότησε τις εξελίξεις, τοποθετήθηκε και πυροδοτήθηκε από (σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις) Αναρχικούς μετανάστες, οι οποίοι με την ενέργεια αυτή θέλησαν - και πέτυχαν - να αφυπνίσουν τους ντόπιους εργάτες, αλλά και γενικότερα τους καταπισμένους όλου του κόσμου.**
2. Οι Ήρωες της Πρωτομαγιάς δεν είχαν σχέση με την Αναρχία.	**2. Οι ίδιοι οι Μάρτυρες της Πρωτομαγιάς του Σικάγου δεν αρνήθηκαν ποτέ την πίστη τους στην Αναρχία και τον αγώνα τους για την υλοποίησή της.**
3. Το αίτημα της Πρωτομαγιάς ήταν το «οκτάωρο».	**3. Κεντρικό αίτημα των εργατών ήταν η καταστροφή του καπιταλισμού, δηλαδή η κατάργηση της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και στον παραγόμενο πλούτο, με στόχο την κάλυψη των αναγκών των Κολασμένων της Γης. Η διεκδίκηση της μείωσης του χρόνου εργασίας στις 8 ώρες αποτελούσε, εκείνη την ιστορική στιγμή, ένα σημαντικό τμήμα της παραπάνω κύριας διεκδίκησης.**
4. Ένα άλλο αίτημα της Πρωτομαγιάς αφορούσε την αναγνώριση του «δικαιώματος στην εργασία».	**4. Το «δικαίωμα στην εργασία» αποτελεί την πιο διεστραμμένη διαστρέβλωση του νοήματος της Πρωτομαγιάς και όλων των αγώνων των καταπιεσμένων (πριν και μετά το 1886). Ο όρος χρησιμοποιήθηκε από τον Μαρξ και τους οπαδούς**

του προκειμένου να πείσει την άρχουσα αστική τάξη και το κράτος ότι οι εργάτες δεν ήταν «χαοτικοί» Αναρχικοί, αλλά ήθελαν κάποια αλλαγή στους ισχύοντες νόμους. Θυμίζουμε πως ο ίδιος ο γαμπρός του Καρλ, ο Πωλ Λαφάργκ, στο «Δικαίωμα στην Τεμπελιά» (Le droit a la paresse) άσκησε δριμύτατη κριτική στο επινόημα του πεθερού του, το οποίο - δυστχώς - μετα την Οκτωβριανή Επανάσταση, έγινε μια απ' τις «σημαίες» των θεωρητικών και των εφαρμοστών του «επιστημονικού σοσιαλισμού» στην προσπάθειά τους να στηρίξουν τα «εργατικά κράτη».

5. Το «δικαίωμα στην εργασία» δεν αναιρεί, βέβαια, τον ιερό και απαραβίαστο χαρακτήρα του «δικαιώματος στην απεργία».

5. Κατ' αρχήν θα πρέπει να διευκρινισθεί ο ίδιος ο όρος «δικαίωμα». Εν προκειμένω - και στις δυο περιπτώσεις - η λέξη περιγράφει μιαν ενέργεια του ανθρωπίνου όντος, η οποία θεωρείται «νόμιμη» από κάποιαν εξω-ανθρώπινη εξουσία, δηλαδή από το κράτος, αφού αυτό αναγνωρίζεται ως αποκλειστικά αρμόδιο να θεσπίζει τους νόμους, να τους ερμηνεύει και να τους επιβάλει. Ο όρος αποτελεί προ-μαρξιανό αφεύρημα των φορέων της εξουσίας, με προφανέστατους σκοπούς. Στην πρώτη περίπτωση, ο χαρακτηρισμός της εργασίας ως δικαιώματος, αποσκοπούσε (και αποσκοπεί) στην συγκάλυψη του καταναγκαστικού της χαρακτήρα. Επινοήθηκε, σε μιαν εποχή όπου ο ακριβέστερος όρος «δουλεία» ή «σκλαβιά» είχε καταστεί απεχθής, όχι μόνο για τους σκλάβους που υπέφεραν από την απανθρωπιά των αφεντικών, αλλά και για τα αφεντικά που αντιμετώπιζαν τις όλο και συχνότερες κι αγριώτερες εξεγέρσεις των δούλων τους. Η αντικατάσταση του βούρδουλα από το μεροκάματα, η μετάφραση της «δουλείας» σε «εργασία» και η αναγόρευσή της ως «δικαιώματος» κατορθώνουν, ακόμη και σήμερα, να «δικαιολογούν» την δειλία όσων καταπιεσμένων δεν εξεγείρονται. Στην δεύτερη περίπτωση, η «απεργία», δηλαδή η άρνηση παραγωγής αγαθών και κερδών προς ικανοποίηση των ορέξεων των αφεντικών και της εξουσίας, χαρακτηρίζεται ως «δικαίωμα», που «εξισορροπεί» το πρώτο. Σε ομαλές περιόδους, το δίπολο αυτό των «δικαιωμάτων» λειτουργεί. Σε περιόδους, όμως, ανωμαλίας (όπως αυτή που ζούμε τις 2-3 τελευταίες δεκαετίες), το δίπολο «μπλοκάρει». Έρχεται τότε η εξουσία και ερμηνεύει - κατά το δοκούν - τα «δικαίωματα». Έτσι, τα «δικαιώματα» αυτά, που αναγνωρίζονται

από την ίδια εξουσία ως «νόμιμα», συγκρούονται μεταξύ τους και οι φορείς τους «έρχονται αντιμέτωποι». Από την σύγκρουση αυτή, φυσικά, κερδίζει η εξουσία, δηλαδή το κράτος, το οποίο εμφανίζεται ως «διαιτητής» ανάμεσά τους και μάλιστα στο όνομα του «κοινωνικού συνόλου», δηλαδή του τσουβαλιού όπου (αφού είναι εξουσία) στοιβάζει τους πάντες και τα πάντα (πάντοτε με γνώμονα το συμφέρον της άρχουσας «ελίτ»). Συνήθως, βέβαια, οι απεργοί «εμποδίζουν» τους μη-απεργούς να ασκήσουν το «δικαίωμά τους στην εργασία». Ενίοτε, «υπερασπίζεται» και το «δικαίωμα των απεργών στην απεργία», φτάνοντας ακόμη και να απαγορεύει στις «δυνάμεις της τάξης και του νόμου» να τους πετσοκόψουν (όταν, π.χ., ο αριθμός των απεργών είναι σεβαστός). Κι επειδή η εξουσία (όπως κι ο κάθε κολασμένος) γνωρίζει πολύ καλά πως Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ, όποτε οι απεργοί, που τους έχουν κόψει τους μισθούς, ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΟΥΝ ΤΖΑΜΠΑ ΓΙΑ ΤΟΥ ΑΦΕΝΤΗ ΤΗΝ ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗ (ή ΝΑ ΨΟΦΗΣΟΥΝ), ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥΣ... ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΕΙ !!!

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ, ΣΗΜΕΡΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟΤΕ, ΤΟ 1944, ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΑΤΟΧΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣΕ ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ...

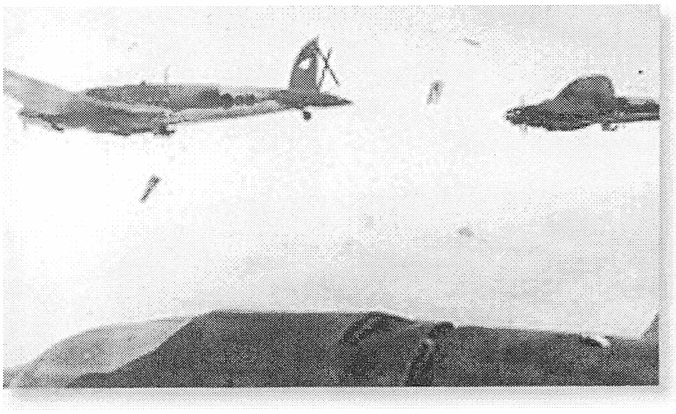
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ, ΣΗΜΕΡΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟΤΕ, ΤΟ 1976, ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ (ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ) ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ (ΧΟΥΝΤΙΚΟ) ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣΕ ΤΟΝ ΑΛΕΚΟ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ...

ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ;

Όχι. Κανείς δεν ξεχνάει. Τού το θυμίζουν άλλωστε τόσο έντονα τα μπασταρδάκια των χουντογερμανοτσολιάδων...

ΣΤΙΣ 4/4//2013 ΕΦΥΓΕ ΚΙ Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΣ, Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ «ΒΕΛΟΥΣ»

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς "νόμους". Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

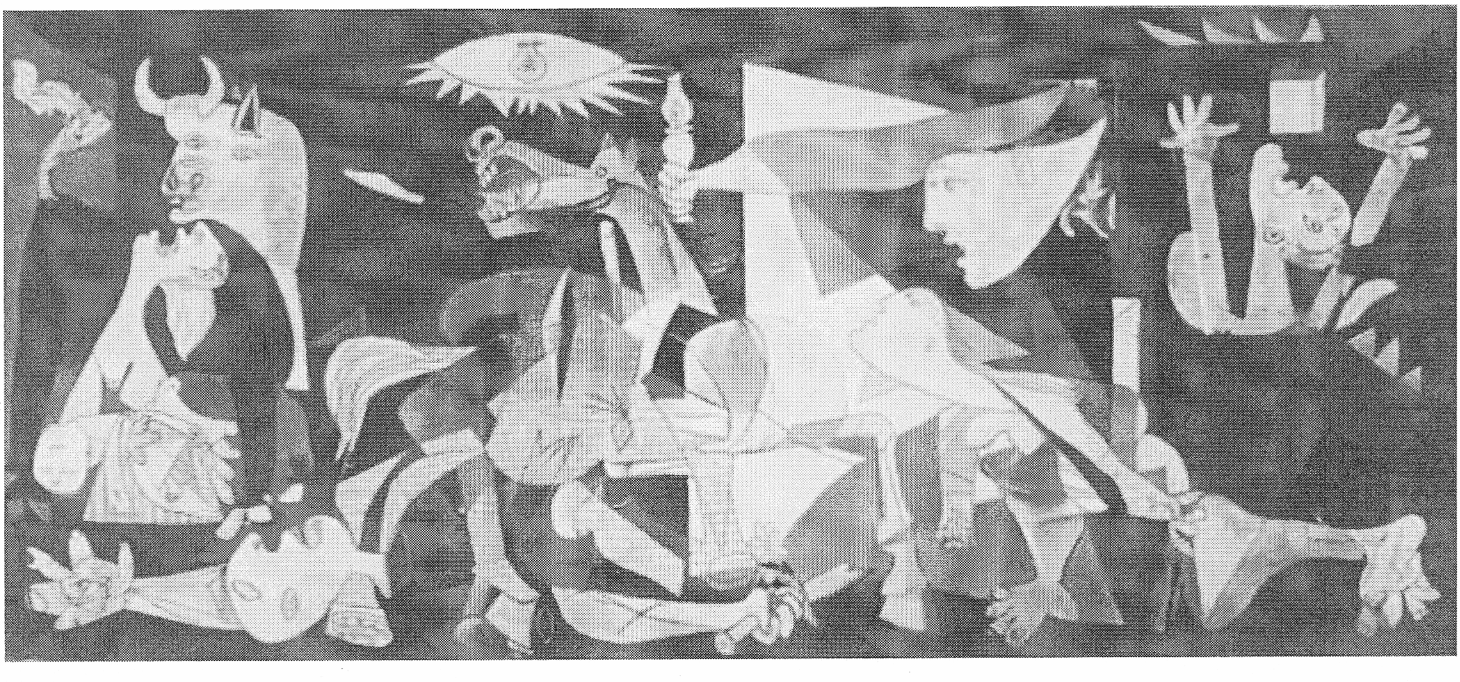

26 Απρίλη 1937 - 26 Απρίλη 2013

GERNIKA

← Γερμανικά βομβαρδιστικά της «Λεγεώνας Κόνδωρ» πετούν και πλήττουν στόχους στην δημοκρατική Ισπανία (1937).

Ανάμεσα στους στόχους των χιτλερικών καθαρμάτων, η Γκερνίκα (Gernika, στα βασκικά - Guernica, στα ισπανικά - Όχι «Γκουέρνικα», όπως την προφέρουν οι αγγλοσάξωνες κι οι αγράμματοι Έλληνες δημοσιογράφοι κ.λπ. «ειδήμονες») πέρασε δικαιωματικά στην Ιστορία.
Πέρασε στην Ιστορία των Βάσκων, ως η μαρτυρική, παλιά πρωτεύουσα της Χώρας τους, σύμβολο της Ελευθερίας τους, που τόσο μισούσαν (και μισούν) οι Ισπανοί μοναρχοφασίστες (τότε) και οι Ισπανοί φασιστο-μοναρχο-σοσιαλίζοντες (απ' τον Rajoy του «Λαϊκού» ως τον Rubalcaba του «Σοσιαληστικού» κόμματος), αλλά και οι βρωμεροί Γάλλοι συνεργάτες τους.
Πέρασε στην Ιστορία της Ισπανίας, ως σύμβολο των εγκλημάτων του φρανκισμού.
Πέρασε στην Ιστορία της Ζωγραφικής μέσα απ' τον πίνακα του Πάμπλο Πικάσο *.

Πέρασε στην Ιστορία της Ανθρωπότητας, για να μάς θυμίζει πως οι Βάσκοι ζουν ακόμη - προς ντροπή όλων μας - κάτω απ' τον διπλό Ισπανο-Γαλλικό ζυγό, αλλά και για να μάς διδάσκει το τί μέλλεται σ' όλους μας όταν, βασισμένοι σε διαβεβαιώσεις του ΟΗΕ και των γελοίων πρώην προέδρων των ΗΠΑ, καταθέτουμε τα όπλα, σαν την ΕΤΑ.
Διδάχτηκαν, άραγε, κάτι οι Κούρδοι μαχητές του PKK ή οι Κολομβιανοί αντάρτες των FARC και του ELN ;

---

* Ήταν 5 Φλεβάρη του 2003, ενάμιση μήνα πριν την εισβολή των ΗΠΑ στο ΙΡΑΚ, όταν ο τότε υπουργός άμυνας του Τζωρτζ Μπους, Κόλιν Πάουελ, επισκέφθηκε την έδρα του ΟΗΕ. Σ' ένδειξη «αβροφροσύνης», δηλαδή δουλικότητας, οι υπεύθυνοι του οργανισμού ηνωμένων εγκληματιών έσπευσαν να καλύψουν την τεράστια ταπετσαρία της αίθουσας συνεδριάσεων. Βλέπετε, η ταπετσαρία ήταν αντίγραφο του έργου του Πικάσο. Μην τυχόν την έβλεπε ο στρατηγός και τσαντιζόταν...